

הבשר כארץ, אכזבה קשה: החטרינאריים שבדקו את המישלוח עיווהו את פרצופם, קבעו שהבשר אינו ראוי לאכילה. הסיבה: מחוסר מחסני קירור בחבשי, הושלך הבשר על קרקע הנמל, קלט כמות של חול ורמשים גדולה מכפי שתוכל לעכל אפילו קיבתו הרעבה של האורח הישראלי. רק 50 טון, החלק המשובח (יחסית) של המשלוח, נמסר לתעשיית הנקניקים, שכבר התמתחה לא פעם בעיבוד חומר גולמי מעין זה.

עתונות

כותרת השבוע

חייל טוב הוא גם פקיד טוב (במחנה).

רחב הוא האופק

ללא הסברה מיוחדת, החלו קוראי הארץ לפגוש, בצד התואר כתבנו המיוחד בארצות הברית בשם א. סלפטר, אחרי שבמשך שלוש שנים תפס מקום מכובד זה השם א. גלבלום. אריה גלבלום (32), עלה מפולין בגיל 3 לתל-אביב, בה הפך אביו, חרשתן הסקסטילי, לנהג דן. בגיל 15 כיסה את חזית יפו במר ארצות 1936 ובגיל 18 יצא ללמוד באוניברסיטה האמריקאית בבירוק. תוך כדי לימודיו המשיך גלבלום הממושך קף, ששערותיו החלו מלבינות כבר בגיל 20, לעסוק במקצועו. את עמדתו ככתב ביירות בשנות מלחמת העולם הראשונות, ניצל כדי לבוא לעזרת חברו ללימודים, יוצא תל-אביב גם הוא, יהודה הלמן. כשנאסר הלמן, בטעות, על ידי השלטונות הלבנוניים, הקים גלבלום סביבו רעש, שהעלה את שמות שניהם לכותרות עיתוני העולם, שחרר את הלמן ממעצרו, הניח את היסוד לידידות איתנה בין השניים, שפרייה הבשיל החדש. **בין חסות מס' 1** גלבלום חזר ארצה, הפך לבין חסות מספר 1 של עורך הארץ מגלה הכשרונות גרשום שוקן (שער העולם הזה

אנדרטת נגבה ומשמר חיילי גבעתי

"ענייכם האדומות עוד תחזנה במפנה!"

מוצאת, במוצעי 10 גרם דם בעזרת שפתייה ולשוונה, הבנויות בצורה המקלה על המלאכה. עלוקה, כפי שאפשר היה לצפות, אינה כור לה יתרונות. בניגוד למורק, אין היא טובה לשימוש שני. אחר שעלוקה מצצה פעם מדם חולה, אסורה היא בשימוש נוסף, סן תעביר מחלה המצוייה בדם אותו חולה.

חסרון נוסף בעלוקות, לפחות לגבי חולים ישראלים: הפסקת ייבואן לארץ. העלוקה, המצוייה בסביבת ביצות, נהרות ואגמים הובאה עד לפני חמש שנים בעיקר מביצות דמשק, לאחרונה בצנצנות עולים מבולגריה, ששמחו על מחירה הגבוה יחסית: חצי ליטר עלוקה. איסור ייצוא שהוצא בסופיה ור הפסקת העלייה מבולגריה שמו קץ גם למקור עלוקות זה.

כשנועדו, השבוע, כמה חובשים תל-אביב ביים, המרבים להשתמש בעלוקות, כדי למי צוא מקור למוצצי הדם, הטילו על עצמם משימה חלוצית: מכיוון שאין הם רוצים ל"חכות עד שלהקת עלוקות תעלה מן הקברות, החליטו כי הצעירים ביניהם יצאו לצוד עלוקות ישראליות, המצויות בשפע ליד החולה, הכנרת והירקון.

פסל נתן רפפורט בשלוש פנים, משק שלם

קיבל גם עבודה נוספת במגבית, בה פעל בתפקידי הסברה.

בנקודה זו יגיע שוקן למסקנה, כי האופק קיים התרחבו יותר מדי קרא לגלבלום לחזור ארצה. אך הכתב המצליח החליט, כנראה, להעדיף את עבודתו (ואת משכורתו) החדשה, סירב להישמע להוראה, התפטר בזאת מעבודתו בעתון הנפוץ ביותר במדינה (32 אלף).

הוא נשאר ביבשת אמריקה עם אשתו לילי, אותה נשא בלונדון, ועם בתו אמירה. אך בזאת לא נסתיימו גודדיו: המגבית החליטה לשלחו למסע הרצאות במקום בו טרם ביקר לפני-כן. מרחיבת האופקים החדשה: דרום אמריקה. מקום שם היה אביו של הלמן מתרים ראשי משך שנים רבות.

רפואה

דרושים: מוצצי דם

אמונה תפלה, המקובלת בארצות נחשלות עד היום הזה, רואה בעלוקה את רוחו הרעה של ברימיון, העוזבת מדי לילה את גוייתו בקבר, על-מנת למצוץ את דמם של אנשים חיים ולחמם בו את הגוייה הקרה. רק נעני צת מקל דרך הגוייה יכולה לשים קץ, לפי אותה אמונה, להשתוללות המוצצנית של הרוח בצורת עלוקה.

יותר רצינית מן האמונה היא דעתם השי קולה של רופאים וחובשים, המעריכה את תכונתה מוצצת הדם של העלוקה. במקום ל"הוציא עודפי דם מגוף חולה, הסובל מלחץ דם גבוה, שפך דם פנימי או טרומבוזה (התקרשות דם בשרירים), בעזרת מורק, מוטב להוציאם בעזרת פיה בעל השיניים הכלביות של העלוקה. בניגוד למורק, מוציאה העלוקה את הדם לא רק מעורקים ראשיים, כי אם גם מעורקים צדדיים. היתרון: הדם המיותר מתחדש בעורק ראשי תוך שבוע שבועיים, בי עורק צדדי רק כעבור שלושה ארבעה חודשים. יתרון נוסף לעלוקה, כתוצאה מהפרשה חמימת מיוחדת: החדרת הירודין לגוף האדם שדמו נמצא. הירודין מבטיח את המסת הי סיד בעורקים, מקל בכך על מרוץ הדם.

דמשק, סופיה, הירקון. שש עד שתים אשה העלוקות הדרושות לכל טיפול, בהתאם לחומרת המקרה, עושות את מלאכתן תוך חצי עד שלושת רבעי שעה, כשכל אחת מהן

שמעון אבירן צועד להגדת הלוח * לקול הגורל, מלים שקטות

יחס לא-רוחני. כעבור שנה נוספת הגיע תורו של הכמעט-צבר להרחיב את אופקיו בשנית, לגלות את העולם החדש. במקום לימודים זה פגש את הידוע-משכבר-היהימים הלמן, בעל עמדת מפתח במגבית היהודית המאוחדת. גלבלום כעורכו שוקן, היה חסיד המגבית, מתנגד מלוח העצמאות.

אך יחסיו של גלבלום עם המגבית לא היו רוחניים גרידא: שעה שהמשיך לעסוק בתפקידו הקודם ככתב הארץ, שעבורה היה מקבל 400 דולר לחודש (בתוספת הוצאות),

השחליט להפכו לעיתונאי של ממש. אחר כרתת מאמרים מועזעת על הנוער הע"ז ובתל-אביב, החליט שוקן כי גם על גלבלום חלה השקפתו, לפיה חייב כל צבר (או כמעט-צבר) לראות את העולם על-מנת להרחיב את אופקו. הוא שיגר את גלבלום, בשנת 1945, ללונדון, כשליח העיתון.

כשחזר ארצה, אחרי שנה וחצי, היה כבר גלבלום פפורסם בכתיבתו החריפה, שלפעמים היה חסרה ביסוס מספיק. שמו חזר להתבלט על דפי הארץ, כשפירסם סידרה, שגינתה את יוצאי מארוקו, בשם חודש ימים הייתי עולה חדש (1949).

בין שני ילדי נגבה הנושאים לפידים.